

[Krarup.]

I Forbindelse med, hvad jeg sagde før om en nødvendig Indførsel af Brødkorn, kunde jeg ønske, at der allerede nu blev taget Forholdsregler, som tilskyndede Landbruget til en forøget Avl af Vintersæd i det kommende Høstaar, altsaa Høstaaret 1948. Med den omfattende Frostskade, der er sket i Aar, hvor langt over Halvdelen af vore Hvedemarker — jeg ved nok, det ikke er saa meget ifølge Statistikken, men i Virkeligheden er det over Halvdelen —, og hvor en ikke ringe Procent af Rugmarkerne helt er ødelagt, vil der i en Tid, hvor Driftsudgifterne stadig stiger langt stærkere, end Indtægterne forøges, være en ikke uforstaaelig Tilbøjelighed til at søge at undgaa Driftstab ved at saa Byg og Havre i Stedet for Rug og Hvede. Under hvilken Form denne Præmiering af eller Tilskyndelse til at faa større Vintersædarealer frem skal finde Sted, finder vor dygtige og energiske Landbrugsminister nok ud af; jeg vil i hvert Fald absolut fraraade, at vi indfører noget i Retning af Saatvang.

Af Enkeltheder vedrørende Lovforslaget skal jeg kun nævne et Par Stykker. Først dette, at den Pris, Landmanden nu i Aar faar for sin tvungne Aflevering af Korn, er den samme som den, han fik i 1940. Det er egentlig mærkeligt, at vi har kunnet blive ved at holde det samme Tal, skønt Landmandens Udgifter er steget meget væsentligt i de forløbne Aar. Der er dog i Aar i hvert Fald den Behagelighed for Landmanden, og maaske ogsaa nogen Fortjeneste ved, at $\frac{1}{5}$ af det Kvantum, der før har været udskrevet ved Tvang, nu bliver stillet til fri Disposition. Det er i hvert Tilfælde en stor Behagelighed, og det kunde maaske, som sagt, ogsaa nok betyde en Forbedring i Prisen, hvis det blev gjort rigtigt op. Men at det har kunnet lade sig gøre at holde den samme Kornpris, 25 Kr. for Byg og 28—29 Kr. for Vintersæd, skyldes rent ud sagt et smukt Samfunds-sind hos de danske Landmænd, der ikke ønsker Kornprisen skruet op for den købende Befolkning.

Men jeg vil gerne føje til, at det skyldes ogsaa den Fordeling af Jorden, vi nu engang har her i Landet, og som i denne Afspejringstid har vist sin Berettigelse. Hvis det dyrkede Areal havde været stykket ud til Smaabrug, saa kunde naturligvis den samme Kornmængde været produceret — man avler lige saa meget pr. Enhed paa et lille Landbrug som paa et stort —, men Kornet kunde hverken nu eller i 1940 eller i de mellem-liggende Aar være leveret til den Pris, der

har været gældende i alle disse Aar, hvis det skulde have været avlet paa Smaabrug. Derfor kunde maaske den stærke Talen om Udstyknung af især de store kornproducerende Gaarde trænge til at dæmpes noget ned.

Der er i Lovforslaget indført den nye Bestemmelse, som jeg omtalte før, at den tvungne Aflevering nedsættes med ca. $\frac{1}{5}$. Det hilser vi fra Landbrugets Side med Glæde, og jeg deler ikke den Bekymring, der fra anden Side giver sig Udtryk i en udtalt Ængstelse for, at Prisen paa Frihandelskorn vil stige — det blev ogsaa nævnt af det ærede Medlem Hr. Kr. Johansen. Jeg nærer, som sagt, ikke denne Ængstelse, for der er saa mange andre Faktorer, der spiller ind her, f. Eks. Kornhøstens Størrelse i al Almindelighed, Muligheden for Køb i Udlandet af Korn og Flæskeprisens Størrelse. Alle disse forskellige Faktorer vil faa Indflydelse paa den Pris, Frihandelskornet vil kunne afsættes til. At en Landmand producerer mere Korn, end han ser sin Fordel ved at bruge i sin egen Bedrift, og derfor ønsker at sælge en Del af det i fri Handel, skulde snarere give lavere Priser, da Udbudet bliver større. Man maa ogsaa huske, at Køberne for en stor Del er bundne til kun at maatte købe bestemte Mængder — det gælder f. Eks. Bryggerierne, og det gælder med Hensyn til Korn til Hestehold i Byerne. Det er ganske bestemte Mængder, de maa købe, saa der er Grænser for, hvad der kan blive Tale om her.

En saadan ny Bestemmelse i Kornlovsforslaget i Aar er, at de mindre Ejendomme, Ejendomme paa 8 000—10 000 Kr.s Grundværdi, fritages for Aflevering af Korn. Dette kan jeg tiltræde. Det var ikke meget Korn, der blev fremskaffet fra disse Ejendomme, og det gik uforholdsmæssig meget ud over en Mængde af dem, saa det er en stor Lettelse, at de bliver fri for denne Kornaflevering, naar vi nu endelig kan undvære den.

Jeg betragter det som en Fordel, at der ved Beregningen af den afleveringspligtige Mængde Korn fremdeles bruges den gamle, det vil sige den 8de Grundskyldsvurdering, ligesom jeg er tilfreds med Bestemmelsen om, at Landbrugsministeren skal drøfte Fordelingen af Indførsel af betydelige Mængder Korn med Landbrugets Organisationer eller eventuelt forelægge Spørgsmaalet for Regeringen.

Jeg har flere Gange udtalt Haabet om, at denne Kornlov nu endelig skulde være den sidste, og jeg er hver Gang blevet skuffet. Lad mig derfor nu nøjes med at ønske, at